

El procés sobiranista passa factura al Tercer Sector Social

Oriol Illa, proper a ERC, dimiteix com a president de la plataforma

El president de la Taula del Tercer Sector Social havia ocupat el càrrec des del juliol del 2015

XAVIER CERVERA / ARXIU

ÀLEX TORT
Barcelona

Per substituir el president de la Taula del Tercer Sector Social, Oriol Illa, a priori es consideraven dues opcions: unes eleccions anticipades proposades per ell mateix, convocades al setembre i a celebrar al desembre, o a la brava mitjançant una moció de censura. Finalment, l'assemblea extraordinària d'aquesta plataforma que agrupa més de 3.000 entitats socials de diversa índole va optar ahir per una solució salomònica i mixta: va aprovar per aclamació convocar unes noves eleccions i va habilitar una junta provisional.

En un comunicat, la Taula va aclarir que aquesta junta governarà la institució fins que hi hagi una nova direcció, a l'octubre. "La junta directiva actual ha acceptat dimitir, en un acte de generositat, per permetre aquest consens", assegura la institució. La direcció provisional estarà encapçalada per Enric Molist (Creu Roja) i l'acompanyaran representants de Càritas Catalunya, Fundesplai, la Federació d'Entitats amb Projectes i Pisos Assistits (FEPA), la Federació Catalana d'Entitats Contra el Càncer, i Salut Mental Catalunya.

Per tant, Illa deixa el càrrec que havia ocupat des del juliol del 2015 i que havia de finalitzar l'estiu de l'any vinent. Amb

la decisió adoptada ahir per l'assemblea de cinc hores i mitja de durada es pretén resoldre una crisi que va començar quan set federacions crítiques de les tretze que componen la junta i de les 35 que componen la Taula van adreçar a principis de juny al president una carta, tal com va avançar *El País*, en què li demanaven la seva dimissió. Al darrere de la polèmica hi havia alguns posicionaments d'Illa que els crítics consideraven massa propers al Govern de Carles Puigdemont.

A l'octubre hi haurà noves eleccions, i fins llavors Enric Molist, de la Creu Roja, assumeix el lideratge

Aquestes set federacions –Federació Catalana de Voluntariat, Discapacitat Intel·lectual Catalunya (Dincat), Entitats Catalanes d'Acció Social (Ecas), Fundació Pere Tarrés, el Comitè Català de Representants de Persones amb Discapacitat (Cocarmi), Cooperatives d'Iniciativa Social, i Moviment Associatiu de la Discapacitat Física (ECOM)– van aduir "pèrdua de confiança" amb Illa, que acusen de no executar tot allò acordat per la junta i de posicionar-se pública-

ment al marge dels acords de la direcció.

Illa va respondre a la carta admetent que no havia estat capaç "d'aconseguir formar un equip cohesionat i de generar un clima de confiança". Però aplanava el camí per al seu recanvi, perquè va proposar la celebració de l'assemblea que es va celebrar ahir.

No obstant això, Illa acudia a l'assemblea amb el suport explícit d'onze federacions, amb la qual cosa restaven disset federacions que arribaven a la reunió aparentment amb la seva decisió encara per prendre. Els seus defensors veuen motius més polítics, en la decisió dels impulsors de la moció de censura, i ho atribueixen a la seva afiliació a ERC.

La Taula del Tercer Sector ha esdevingut amb el temps el gran coordinador de l'acció social, alhora que exerceix la representació de totes les entitats adherides davant l'administració pública. Amb la crisi econòmica va cobrar una gran rellevància i la seva influència la converteix en una peça preuada. Per tot això, i perquè a Illa se l'ha relacionat com a proper al Govern i ha estat estretament vinculat a ERC –per exemple, va ser cap de gabinet de l'exvicepresident, Josep Lluís Carod-Rovira, i número catorze a l'lista municipal dels republicans el 2015 per Barcelona–, el president no ha estat considerat la persona més "idònia" per ocupar el càrrec.

El Govern central i el basc tanquen el pacte de la quota

BILBAO Agències

Els governs central i basc han firmat l'acord previ sobre la Llei Quinquennal de la quota per al període 2017-2021. L'acord previ rubricat entre el ministre d'Hisenda i Funció Pública, Cristóbal Montoro, i el conseller basc d'Hisenda i Economia, Pedro Azpiazu, es ratificarà el pròxim dia 19 en la Comissió Mixta del Concert Econòmic que se celebrarà a Madrid.

L'acord valora la quota del 2017 en

1.300 milions d'euros, quantitat que serà la base per calcular-la fins a l'any 2021. D'aquesta quantitat, però, se'n descompten els diners que avança el Govern basc per sufragar obres com les del tren d'alta velocitat o les despeses que assumeix de les polítiques actives d'ocupació.

La firma de l'acord, que ha de rebre el vistiplau en última instància del Congrés, ha coincidit amb unes declaracions del senador Jokin Bildarratz, portaveu del PNB al Senat, que va assegurar que,

"indubtablement", la formació *jeltzale* està oberta a negociar els pressupostos de l'any que ve amb el Govern del PP.

En paral·lel, l'últim Sociòmetre, l'enquesta que periòdicament elabora el govern basc i les dades de la qual es van donar a conèixer ahir, assenyalava que el 54% dels ciutadans bascos consideren que la situació política d'Euskadi és positiva, una interpretació que és compartida per primera vegada en els últims deu anys per més de la meitat dels enquestats. En aquest sondeig el lehendakari, Iñigo Urkullu, és l'únic dirigent polític que obté un aprovat dels ciutadans, ja que aconseguix una valoració de 5,3 punts sobre deu.

El sondeig presenta una mostra de 2.200 enquestes dutes a terme entre el 16 i el 22 de maig.

Rafael Jorba

“No és això, no és això..”

Els impulsors del referèndum de l'1-O no només defensen la convocatòria, sinó que actuen de martell d'heretges. És el cas d'alguns líders dels partits sobiranistes, de les entitats que oficien de guardies del procés i de notables periodistes que l'emparen. Ara el blanc de les crítiques és Catalunya en Comú, la formació d'Ada Colau i Xavier Domènech, que dissabte va decidir no cridar a votar els seus militants, però donar suport a la convocatòria com a mobilització de rebuig "a l'actitud criminalitzadora del PP". La resolució intenta salvaguardar els equilibris interns dels comuns, fracturats per la tensió extrema de l'eix nacional –secessió, sí o no–, tal com passa en un grau o altre en la majoria de forces del catalanisme polític.

Aquest *pressing* a Catalunya en Comú, en expressió de Sergi Pàmies, ja el van patir abans altres forces de l'arc catalanista: primer es va dividir el PSC, després es va trencar CiU, es va produir l'escissió d'Unió, la CUP es va partir en dues meitats... El resultat no és cap altre que l'amputació de l'arc de Sant Martí de la catalanitat que va glossar Joan Maragall: "El nostre poble està molt necessitat d'acostumar-se, en interès de tots, a veure's unit més sovint per l'amor que per l'odi, i a respectar i a honorar els seus homes, sien del color que vulguen, mentre aquest color es componi amb l'arc del cel de Catalunya".

Diumenge, en aquesta pluja de crítiques contra els comuns, la veu cantant la va por-

“La República és una altra cosa”, va escriure Ortega; el mateix es podria dir del procés cap a la República catalana

tar Lluís Llach, que es va mostrar decebut per la "posició absurda" d'"una força transformadora hereva del 15-M" que és "una estafa semàntica". "No pot ser que digui que participarà, però que el resultat no serà vinculant", va advertir el diputat de JxSí. No és la primera vegada que Llach renya els que no pensen com ell. Ja havia amenaçat els funcionaris que no acatessin la llei de *desconnexió*. "En el moment que tinguem la llei de transitorietat jurídica, això obligarà tots els funcionaris que treballen i viuen a Catalunya. El que no la compleixi serà sancionat. S'ho hauran de pensar molt bé. No dic que sigui fàcil, al revés, molts d'ells patiran", va alertar al març en una xerrada d'Òmnium Cultural a Sant Sadurn d'Anoia.

El diari francès *Libération* es preguntava com l'autor de *L'estaca*, simbòlic himne de resistència, podia formular aquestes afirmacions: "Independentista visceral, dona testimoni d'un ressentiment contra l'Estat espanyol que, paradoxalment, revela un mimetisme amb els seus antics censurs". Llach té tot el dret de criticar el règim del 78. Ja ho va fer aquell mateix any en una de les seves emblemàtiques cançons: "No és això, companys, no és això". Tanmateix, hauria de saber que la frase la va encunyar José Ortega y Gasset el 9 de setembre del 1931: "Una quantitat immensa d'espanyols que van col·laborar amb l'adveniment de la República amb la seva acció, amb el seu vot o amb el que és més que tot això, amb la seva esperança, es diuen ara entre desassossegats i descontents: 'No és això, no és això'. La República és una altra cosa. El 'radicalisme' és una altra. Si no, el temps ho dirà".

El mateix es podria dir avui del procés cap a la República catalana.